

Nemcem bi to ne bilo teško, ker se njihov jezik tujkam ne upira. Teže bi to bilo nam. Naš jezik tudi v prevodih ljubi domačo besedo, posebno če gre za prevode verske vsebine. Izraza misterij v prevodu ne moremo ohraniti, pa tudi ga ne smemo v vsakem primeru prevajati z istim izrazom »skrivnost«. Iz miselne zveze mora prevajavec določiti, kako naj izraz prevede, da ga prevede ustrezno. Če ga prevaja vedno enako, ne prevaja ne jasno ne točno.

11. Življensko delo. Ni torej za dušnega pastirja nobeno opravilo bolj nujno, kot da uči svoje vernike, posamič in skupaj, kako naj se s pridom udeležujejo sv. obredov, zlasti pa sv. obreda evharistične daritve, kako naj preživljajo liturgično leto in kako naj prejemajo svete zakramente. Ne bo ga opravil v enem letu, tudi ne v razdobju več let, ker je pač njegovo življensko delo. Zanj si mora stalno prizadevati pri vseh rodovih, ki prihajajo predenj. Na to naj misli, ko moli: *Tribue, quaesumus, ita nos sacra mysteria venerari, ut redemptionis tuae fructum iugiter in nobis sentiamus.*

FILIP KAVČIČ

SUSRET S BOGOM

12. nedj. po Duhovima — Samaritanac na djelu

Krist je milosrdni Samaritanac iz Evanđelja. Kao ranjenik ležalo je čovječanstvo na putu dok nije došao Poslanik vječne ljubavi te nas pridigao i ulio ulje i vino milosti u rane što nam ih je zadao davao. Još uvijek dolazi on tako u svim svetim liturgijskim činima i lijeva oživljavajuće vino i spasonosno ulje u rane što ih u ovome vremenu i svijetu njegovim sljedbenicima zadaje svakodnevni život.

Na Prikazanju okuplja on oko oltara one koji pate od pohote, mržnje, one koje ranjava grijeh i poput Mojsija prosi milost za bijednike koji svojom krivnjom odstupaju od obećane zemlje u kojoj teče mlijeko i med i koji srde Boga. I kao što je novozavjetni posrednik veći od starozavjetnoga tako je i učinak prošnje ovog prvog sigurniji: Gospodin ublažuje svoju srdžbu. Da, baš u sv. Misli moli Krist za zajednicu vjernika: Bože, spasi ih, daj im milost, skrbi se za njih a sve troškove platit ću ja svojom krvlju.

Zemlja naše duše napaja se u sv. Pričesti spasonosnim plodovima sv. Žrtve — darovima milosrdnog Samaritanca i

tako nam ti darovi — kruh snagom a vino veseljem — postaju ujedno očišćenje i okrilje.

13. nedj. po Duhovima — Savez s Bogom

Gubavci što su se očistili od gube slika su krštenika koji su se očistili od grijeha. Svaka nedjelja je obnova krsne milosti, jer je sv. Misa nadopuna krštenja. Po krštenju smo s Kristom sklopili savez koji daleko nadilazi izraelski savez s Bogom, ali nažalost moramo priznati da smo se iznevjerili tom savezu i prepustili se svijetu koji nas je darovao razočaranjem.

Stoga kad na Prikazanju stupamo k oltaru na pateni s darovima je i naš život i topla molba da se Bog tim darom ublaži, da nam oprost i da svojom krvlju zapečati u Žrtvi obnovljeni savez.

U sv. Gozbi bivamo pomazani snagom zavjetne krvi koja u nama hrani besmrtni život te nas tako sjedinjuje s Bogom. U žrtvenom kruhu već ovdje kušamo djelomičnu slast ostvarenja saveza a potpuno savršeno ostvarenje će nastupiti kad se u nebu stvorenje zauvijek sjedini sa svojim Stvoriteljem.

14. nedj. po Duhovima — Ne budimo zabrinuti!

Krasnom slikom o ljiljanima poučava nas danas Krist da ne budemo odveć zabrinuti za tijelo. Naša glavna briga treba da bude u tom da živimo kao djeca Božja, da tražimo njegovo kraljevstvo. Oni koji to čine uživaju u ljepoti doma Božjega, služe samo jednog gospodara a jer su svoje tijelo razapeli s manama i požudama ništa ih ne uzrujava. Uzor im je Crkva.

Mirno i dostojanstveno slavi ona svoju liturgiju i pozivlje ljude da pristupe k žrtveniku. Sva radosna kliče: Kako je sladak Gospodin i obećaje da će one koji štiju Gospodina pratiti anđeo Božji i da će se očistiti od krivica.

U sv. Pričesti ostvaruje se na nama riječ Evandjelja: Tko traži najprije kraljevstvo Božje ostalo će mu se nadodati. Jer kad nam je Krist darovan što nam drugo može biti uskraćeno. Po sebi je onda jasno da je vječno spasenje samo nužna posljedica Kristova dolaska.

15. nedj. po Duhovima — Ustani!

Danas nam je pred očima Krist koji oživljuje mladića iz Naima. I nas je on po krštenju oživio. Ipak ima mnogo onih koji su po grijehu duhovno mrtvi. Poput majke udovice plače Crkva i moli da Gospodin prigne svoje uho i da ponovi naimsko čudo, da joj oživi djecu.

I gle! U času Žrtve evandeoska riječ: Ustani! postaje stvarnost. Mi ne znamo točno tko je taj koji ustaje ali činje-

nica je da se osim toga mi po prikazivanju žrtve zaštićujemo od đavla-ubojice i da s usta mnogih odzvanja nova pjesma — hvala Bogu našem.

Djelovanje nebeskih darova obuzimlje nam dušu i tijelo: ne idemo za strastima koje nas ubijaju a naše čine pretječe učinak ovog otajstva koje je dano za život svijeta.

16. nedj. po Duhovima — Dozreti za život vječni

U prirodi je nastupila jesen, vrijeme sabiranja plodova, pa se ta slika odražuje u bogoslužju zadnjih poduhovskih nedjelja. Uskoro završava crkvena godina pa je lice Crkve okrenuto prema svršetku vremena. Na svijetlom svršetku ove crkvene godine početak će još svečanije nova u kojoj će mnogi plodovi dozreti za vječni život. Crkva se tome raduje. Ali činjenica da ne može pobrati plodove u dušama sve svoje djece, žalosti njezino srce. Kršteni, nahranjeni morali bismo biti ispunjeni svakim Božjim obiljem a kad tamo mnogi od nas ne donose ploda uza sve što Krist radi u nama.

Krivnja je dakle na nama. Krist je uvijek — u sv. Žrtvi na poseban način voljan da nam pomogne. Molimo da nas učinkom Žrtve očisti i da milošću oplodi naš duhovni život.

Nebeske tajne obnavljaju našu dušu i daju snagu da u času žetve, pa bila ona i u kasnoj starosti, uzmognemo donijeti plod dobrih djela.

17. nedj. po Duhovima — Putovanje

Crkvi koja se nalazi na putovanju mnogo je do toga da to putovanje bude besprijekorno, prema zakonu Božjem. Mi smo ti koji putujemo. Apostol nas naroda zaklinje da živimo dostojno svoga poziva — u ljubavi i da pored svih progona i nepogoda, gledajući uzor ljubavi Krista, koracamo k zadnjem cilju pjevajući hodočasničke pjesme.

Taj je cilj prilično daleko, a mi već osjećamo umor što su nam ga zadali prestupci, nas plaše opasnosti na koje ćemo naići. Zato nam treba odmora, okrepe. Gdje ćemo je naći? Kod onoga koji svojim licem obasjava svetište i koji u Žrtvi izlijeva blagoslov na one koji ga zazivaju.

Po sudjelovanju u sv. Misi i blagovanju svetog Kruha iscjeljuju naše opačine i mi primamo vječnu pomoć, postajemo narod vrijedan posebne Božje skrbi, a stvarnost svršetka putovanja biva očitija. Kad završi putovanje tada ćemo se mi zemaljski putnici — Crkva i Gospodin Isus ujediniti i odmoriti u krilu onoga koji je strašan svim kraljevima zemaljskim.

18. nedj. po Duhovima — Mir

Današnja nam je nedjelja poziv: Izidimo u susret Gospodinu koji dolazi. Na tamnom nebu vremena svijetli posljednji dan. Crkva za njim čezne jer će tada svog zaručnika gledati licem u lice. Ne zna ona točno za dan žetve i svršetka ali je uvjerenjena da se on vrlo brzo primiće. Crkva ne moli da taj dan dođe što prije. Njezina je vruća želja da joj djeca ustraju do kraja. Stoga prosi: Daj mir, Gospodine, onima koji te čekaju. Taj se mir dijeli po svetim misterijima i što netko u njima aktivnije sudjeluje prima više mira. Na prošnju: Daj mir, odgovara Krist riječima Evandjelja i darom Žrtve: Uzdaš se, grijesi su ti oprosteni.

Po Žrtvi križa darovan nam je mir što ga svijet ne može dati. I na oltarima doživljava Krist mističnu smrt, oprašta grijehe i daje mir kad god se s njim predamo u Očevu volju. Plod toga mira i našeg predanja je naše dobro vladanje, svet život što ga Bog prima kao ugodnu, večernju žrtvu.

Tako kršćanskim vladanjem a još više blagovanjem onoga koji je mir naš već ovdje na zemlji kušamo radost mira buduće slave koja će se objaviti kad se sedmog mjeseca (u času prijelaza) poklonimo Gospodinu u svetom trijemu njegovu.

19. nedj. po Duhovima — Spasenje

Iz misnih tekstova današnje nedjelje izbija pouzdanje u Gospodina koji je spas svoje Crkve. On nam je darovao život po sv. krštenju, on je kruh kojim se taj život uzdrži. Snagom toga kruha raste, u tijelu podložnom patnjama, nebesko tijelo uskrsnuća. Tako je čovjek koji živi od Krista zbilja spašen, a udaljenje od njega donosi sa sobom propast. Zato Pavao i opominje da ne damo mjesta đavlu i da se ne odalečujemo od Krista.

Smrt na križu je uzrok našeg spasenja. I nekrvna obnova te smrti, oltarska žrtva, je tajna spasenja. Kad se s Kristom na oltaru združimo tada nas on i pored svih jada oživljuje i moću svoje neprocjenjive žrtve spašava od svih neprijatelja.

Vječno spasenje ćemo najsigurnije postići alko upotrebljavamo sredstva koja Krist daje, tj. alko vršimo njegove zapovijedi. Jedna od tih je i blagovanje njegova tijela. Ljekovito djelovanje — posljedica blagovanja — oslobađa nas od naših opaćina i povećava ljubav prema Božjim nalogima.

Krist Kralj — S njim kraljevati

S cijelim nebom pozdravljamo danas našeg Spasitelja, kralja svemira za kojeg apostol u Poslanici kaže da je slika

nevidljivog Boga, početak svega, glava tijela Crkve, a koji u Evandjelju sam o sebi govori da je kralj.

Onaj kome su dati u nasljedstvo narodi i u posjed krajevi zemlje — Krist dolazi u Žrtvi u našu sredinu da nas pouči i da zagovara za nas. Primimo njegovu pouku, podložimo mu svoju volju, nastojmo da to učine i drugi pa će u svim narodima zavladata mir i jedinstvo, njegovo kraljevstvo.

Ako ovdje na zemlji budemo vojevali pod Kristovim barjakom, ako pobožno i često budemo uzimali hranu neumrlosti nema sumnje da ćemo u nebeskom dvoru s njim neprestano kraljevati.

IGNACIJE VUGDELIJA

HIMAN OTKUPLJENJU

(POSLANICA NA BLAGDAN KRISTA KRALJA)

Pored dobrih vijesti, što ih je Pavlu u rimskom prvom zatočeništvu donio predstojnik crkvene općine u Kolosima Epafra, Pavao je upozoren na lažne nauke, koje su pojedini krivi učitelji počeli sijati unutar zajednice. Ne osjećajući se sam doraslim da tome doskoči, Epafra je zamolio Pavla neka uputi vjernicima u Kolosima svoju auktoritativnu i očinsku riječ, što je apostol i učinio. Potanje mi danas ne možemo odrediti sadržaj tih zabluda, jer iz poslanice Kološanima znamo tek za istine kršćanske objave koje su suprotne lažnim naukama. Čini se, da cjelokupni svjetovni nazor kao i vjerske vježbe nisu imale za središte i stožer Kristovu osobu, nego neka druga viša, nebeska bića, duhove. Pretjerano se štuju anđeli koje su neki smatrali ne službenicima Svevišnjega, nego nekim polubogovima. Jedan bi od njih bio i Krist. Od ovih duhova treba očekivati spasenje. Uz to su neki gajili pretjeran post, mrtvenje tijela, zabranjivali piće i jelo (Kol. 1, 21, 23; 2, 16, 21). Ovaj dualistički potez narast će u 2 st. u sljedbu manihejaca.

Trebalo je Kristu odrediti pravi položaj koliko u nacrtu stvaranja svijeta toliko i u ekonomiji spasenje, tj. otkupljenju. Ovoga pitanja Pavao se dotiče i u drugim poslanicama, no njegova kristologija upravo ovdje dosiže svoj vrhunac.

Kol 1, 12 — 20.

12 (Ne prestajemo za vas moliti se Bogu...) da s radošću zahvaljujete Ocu, koji nas je učinio sposobnima da dobijemo dio baštine svetih u svjetlu.